

RAA E

*Edebiyat
Fikir
Kültür
Sanat*

Yıl: 2
Sayı: 14
Kasım - Aralık 2021

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak - Arka Kapak
Ahmet Öztürk

Düzeltili

Ömer Kalender
Seleme Kayabaşı
Tarkan Güleç

Tasarım

Gül Sultan Çiçek
Ahmet Öztürk
Zeynep Sude Alataş

Sosyal Medya Sorumlusu
Aybike Ulubaş

İçerik Fotoğraf Sorumluları
Meryem Özdemir
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden 03 Son Yaz Şiir 04 Doğayla Yeniden Buluşum Ben Bugün Deneme

05 Sönmüyor Tutuşturduğunuz Bu Cehennem Şiir 06 Bir Dolunay Serenadı Şiir 07 Tuhaf ve Eksik Bir Hikaye Hikaye

08 Rutin Şiir 09 Pot-Pourri Hikaye 11 Foto-Sentez

12 Tekrar Görür Müyüm Sizi Şiir 13 Yaşanacaklar Listesi Şiir 14 Farkındayım Deneme

16 Yalnız Alıntı 17 Yorgun Kuş Şiir 18 Boğulmaya Yolculuk Hikaye

20 Sanat Sepet 21 Gönlümdeki Notam Şiir 22 Turkuaz Mavi Şiir

23 Çay Edebiyatı Deneme 24 Darende Şiir 25 Escena de una venta Tablo

26 Şehirde Bir Ruh Deneme 28 Desen Keşke Şiir 30 Marslı Kadın II Hikaye

31 Mimoza Çiçeği Şiir

i
Ç
i
N
D
E
K
i
L
E
R

Editörden

Merhaba, sevgili okur.

Anlaşılamamaktan, kendimizi anlatamamaktan yorulduk. Kendimizi tanımıyor olmaktan, yorulduk.

Bir şeyi istemediğimizi fark etmemiz bile çok zamanımızı alıyor. Sonra bir de şaşırıyoruz. İstemememize şaşırıyoruz. Çünkü çoğunluğa göre doğru. Çünkü iyi olan. Ama bir bakıyoruz; istemiyoruz. Bir bakıyoruz ki yaparken mutlu değiliz. Bunun mutsuzluğuna alışmışız. O mutsuzluk normalimiz olmuş.

Fark edince bir de suçluluk hissediyoruz; istemediğimiz, mutlu olmadığımız için.

Söyleyemiyoruz da. Bu da kendimize ihanet gibi. Şu ağızımız açılmıyor ya! Böyle söylemeye söylemeye düşünmeye de çekinir olduk. Kendi içimizde kendimizi erteliyoruz. Kendimizi susturuyoruz.

İnsanların benlikleriyle verdiğimiz bu savaş niye, sevgili okur? Yıllar geçiyor, büyüyoruz, buluyoruz; kasım geldi, aralık geliyor bir yıl daha bitiyor ve biz bu 365 gün boyunca acaba kaç günü "diğer"lerinin benliklerini düşünerek harcadık, kim bilir!

Kendimize geleceğiz, sevgili okur. Kendimize iyi geleceğiz, birbirimize de iyi gelecek bu iyileşme sürecimiz; çünkü kendimizi tanıyıp olduğumuz gibi sevebildiğimiz zaman, tüm renklerimizi paylaşacağız birbirimizle. Ve bunları cömertçe paylaşıp çoğaltarak rengarenk bir dünyada yaşayacağız.

Rengarenk günlerde görüşmek üzere.

Son Yaz

Senanur Ceylan

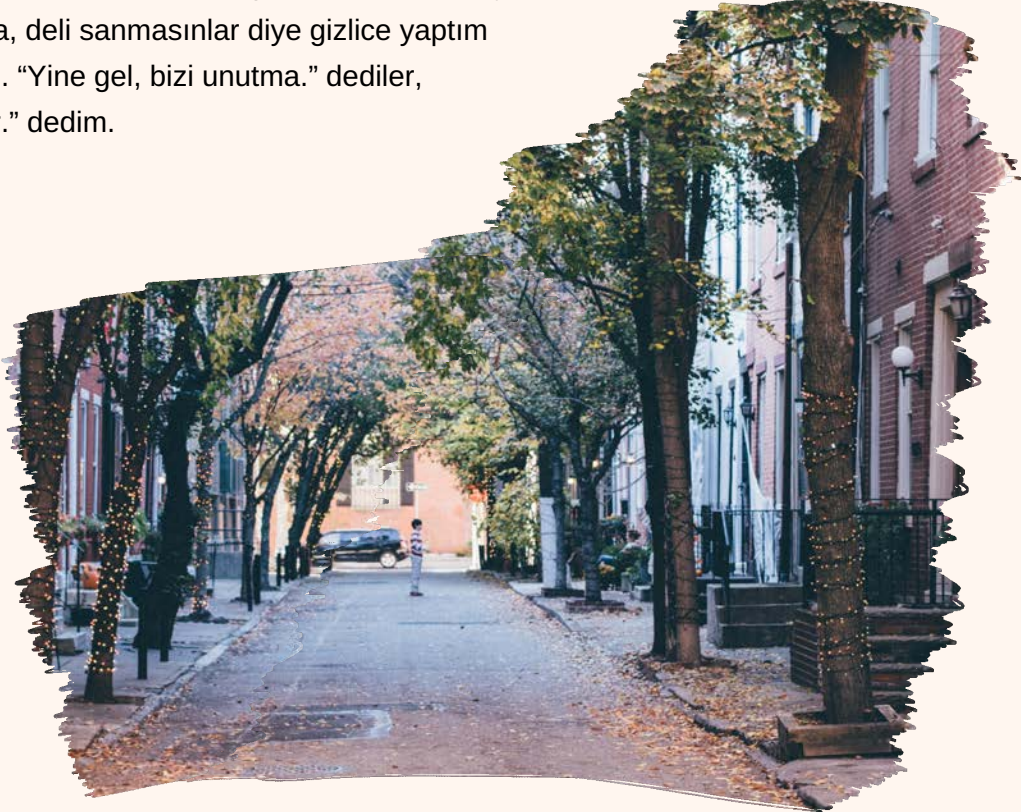
Son yazdayız artık
Soğuklar bütünü ile içimize girmekte
Bir rüzgâr ılıkliğında
Gözlerden süzülmekte
Kapı gıcırıtları melodisi
Yankılanmakta, artık dolaplardan
Son yazdayız, daldık
Eski manzara fotoğraflarına
Seninle ve sensiz olanlara
Kara kuru bir kedi
Yırtık bir şilte de uzanmakta
Sandıktan çıkan her bir patik
Sadık kışı hatırlatmakta
Son yazdayız, dağıttık etrafıca
Oturduk kaldık düşüncelerde
Yaz uzun geçer sandık

Doğayla Yeniden

Buluşum Bugün

Nesrin Arslan

Uzun bir aradan sonra bugün ilk defa boş boş yürüdüm sokaklarda, sadece yürümek için, bir karınca gibi, bir sokak kedisi gibi, sadece o sokağın bir parçası olmak için, ben de sizden biriyim demek için, öyle hissetmek için yürüdüm. Asfaltı delip çıkmayı başaran ota “Helal olsun sana!” dedim. Bazen rüzgârla birlikte, bazen rüzgâra karşı yürüdüm. Gökyüzünün değişen rengini izledim yürürken. Nehirler gibi akan bulutlara bakarken hep aynı yöne akıp akmadıklarını merak ettim. Yerdeki yaprakların bir şeyden kaçır gibi aynı yere savruluşlarına gülümsedim. Bu kaçışlarını kaydetmek istedim, ama inatçı çocuklar gibi, hani güzel bir şey yaparlar da, hadi bir daha yap dersin de yapmazlar ya, öyle reddettiler beni. Sonra kollarımı açtım, rüzgârı, ıslak toprak kokusunu ve sonbaharı kucakladım. Bir öpücük kondurdum yanaklarına, deli sanmasınlar diye gizlice yaptım bunu. “Yine gel, bizi unutma.” dediler, “Olur.” dedim.

Sönmüyor Tutuşturduğunuz

Bu Cehennem!

Himmet Çokal

Benim adım Dünya,
Sonsuz bir karanlığın içinde süzülen
Ve keşfi yapılan bir düzine gezegenden
Sadece biriyim.
İçlerinde muktedir olan yaşama,
Sadece benim.

Yakmasaydınız eğer beni,
Altını üstüne getirmeseydiniz toprağımın
Ve kirletmeseydiniz kararmış vicdanınızla,
Yahut savaşmasaydınız en azından iki defa,
Adımı dâhil edip hırslarınıza,
Yaşardınız üzerimde ebedi!

Sınırlı yaşamlarınızda yetiremediniz beni.
Göz diktiniz fezaya da,
Mahvetmeye değer bir yer daha buluruz umuduyla.
Doymadınız, ne verdiysem gelmedi size kâfi!

Sönmüyor şimdi içimdeki yangınlar.
Sönse de körüklersiniz ya yeniden.
Siz bilirsiniz oysa bunu daha iyi benden:
Çıkmaz duman, ateş olmayan yerden!

Ey insan,
İçinizdeki kibir ateşi sönmedikçe,
Sönmez bende tutuşturduğunuz bu cehennem!

Bir Dolunay Serenadı

Demirkan

Şaşkına döndüm resmen
Hayali bir sestem
Durmuş zaman hissi
Vakit, gece geçtem

Yalnız değilim, bu bir
Âşıklar cemiyeti
Ruhlarımızı mest eden
Bir dolunay Serenadı

En güzel bir müzik,
Ne güzel bir hava,
Bir dört gece daha
Uyuyup uyanacağım.
Şarkını dinleyip
Sana kavuşacağım

Ekim rüzgarıyla gelen
Cesur,
Yumuşak bir yel;
Uçurdu aklımı başımdan
Olsun sen yeter ki gel
Diyeyim ki "İyi ki geldin!"
Hoş geldin.

Tuhaf ve Eksik Bir Hikaye

Nesrin Arslan

Adını bilmediğim bir kadın.

Bir abla, bir kardeş, belki bir anne ya da eş.

Cumaydı, işten yeni çıkmıştı.

Çantasında çok sevdiği şiir kitaplarından biri vardı.

Deniz kenarında bir banka oturdu.

Esen rüzgâr saçlarını savuruyordu

Fazla vakti yoktu, akşam olmak üzereydi.

Gözleri uzaklaşan vapura daldı.

Hava aniden karardı.

Islık, evet bir ıslık sesi duydu sağ taraftan.

İki genç yan bankta oturmuş ona bakıyorlardı.

Kararan bulutlardan bir damla düştü eline.

Lekeler bırakıyordu yağmur damlaları yerde.

Martılar grup halinde havalandı yağmur artarken.

Nedense soğuk bir terleme hissetti ensesinde, korku gibi bir şeydi.

Otobüs durağına doğru yürümeye başladı hızlı adımlarla.

Öyle hızlandı ki yağmur, az önceki kalabalık sağa sola dağıldı ve kadın arkasındaki gençlerle boş sokakta kalakaldı.

Parlayan bir şey düştü yere şiir kitabıyla beraber, bir aynaydı.

Renkli bir yağmur kaldırımından yola akıyordu, galiba kırmızıydı.

Son nefesi yüzüne dağılan saçlarını son defa titretti.

Şiir kitabı, ayna ve kadın yan yanaydılar büyük çöp konteynerinin arkasında.

Tuhaf, siyah beyaz bir fotoğraf altında küçük bir haberci yarım kalan hayatı artık, tıpkı bu hikaye gibi tuhaf ve eksik.

U

Ü

V

Y

Z

Rufin

Aybike Ulubaş

Uyandım

Aklımda sen

Karnımın açlığına çare aradım

Aklımda sen

Kalabalık caddelere kendimi attım

Aklımda sen

Günlük selamlaşmalara bulaştım

Aklımda sen

Yalan gülümselerle iyi olduğumu söyledim

Aklımda sen

Nasıl olduklarını merak dahi etmedim

Aklımda sen

Yapılması mecburi işlerimi hallettim

Aklımda sen

Tattığım lokmalardaki lezzetten vazgeçtim

Aklımda sen

Hava kararmaya yüz tuttu

Aklımda sen

Evime, odama, kayboluşuma döndüm

Aklımda sen

Başımı yastığa koymadan ağladım

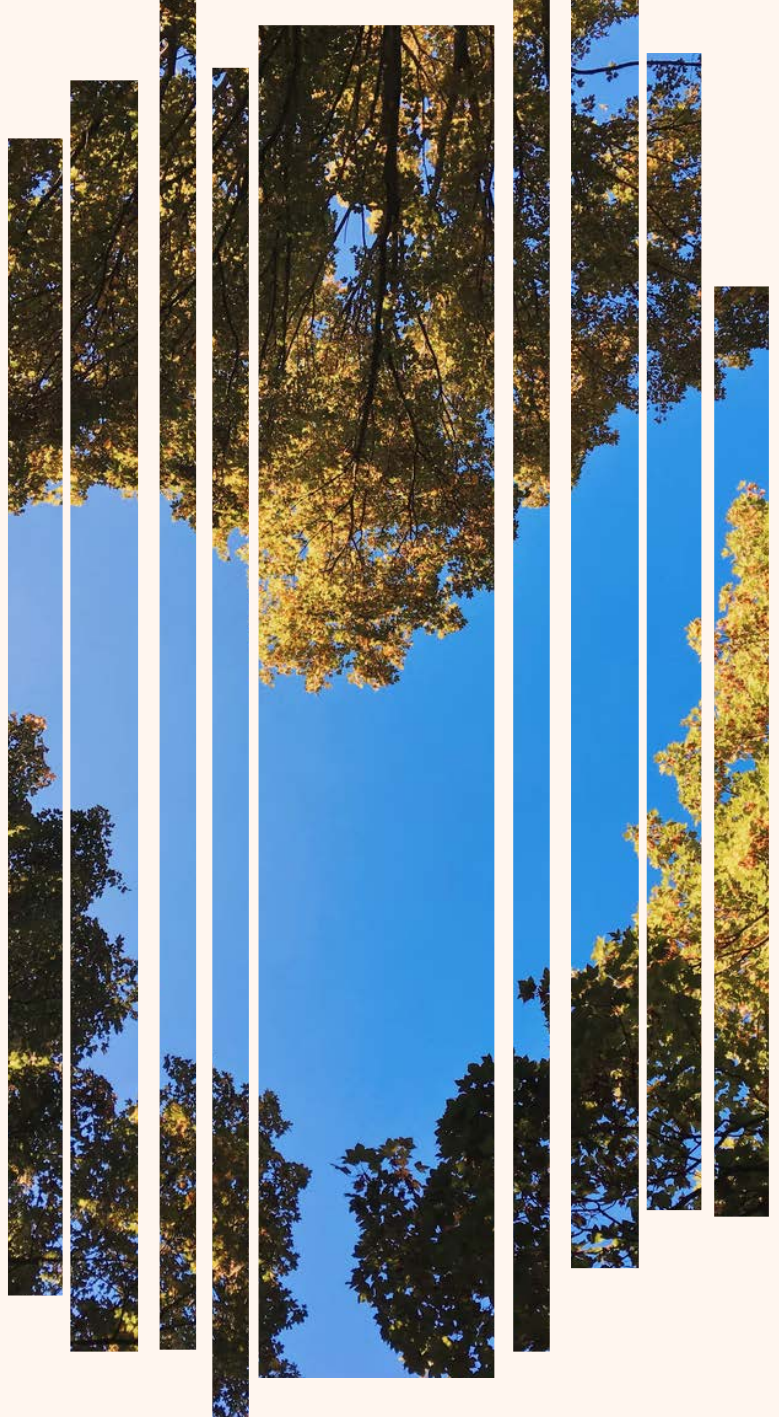
Aklımda sen

Üstüme eski yorganı çektim

Aklımda sen

Bir günü daha bitirdim sevgilim,

Aklımda hep sen

Pot-pourri

Sevinç Beysun Sağar

Başını sol omzuna doğru yavaşça eğmeye başladı. Yeni doğan güneşin dizginleyemediği coşkusu nedeniyle denizin üstüne fütursuzca serdiği, sarıdan ziyade beyaza çalan ışıklarının hırçınlığının, gözlerine istemsizce saldırmayacağı bir noktada, durdu. Bakışları denize paralel olduğu halde, güneşe doğru fısıldadı nefesini; üfledi yavaşça. Kapattı gözlerini, güneşi hala görebiliyor gibiydi. Aşırılığa kaçan çoğu şeyde olduğu gibi, güneşin ışıklarının hırçınlıkları da tat kaçırmıştı. Denge şaşmış, kapalı gözlerle o güçlü ışığı görmek olmuştum. “Belki de kör oldum.” diye geçirdi içinden. Olmuştum, çok daha önceden. Ne güneşinki kadar güçlü herhangi bir ışık, ne de yokluğu kadar zifiri bir karanlık suçlanmamalıydı bu körlük yüzünden. Bu göremeyiş, doğumundan önceye dayanıyordu, tıpkı tüm insanlarınki gibi. Nitekim ne ışığı ne de karanlığı suçlayacak durumda değildi, gerçekten kör olduğunun, gerçeklerden kör olduğunun farkında değildi.

Boynu başının ağırlığını daha fazla taşıyamayana dek, öylece bekledi durdu sahil kenarında. Yavaşça doğrulttu başını, gözleri hala kapalıydı. Bir şeyleri bekliyordu. Bir şeyleri “gerçekten” bekliyordu. Ne zaman başlamıştı beklemeye, neyi bekliyordu, neden bekliyordu artık hatırlamıyordu. Güneş iyiden iyiye gözlerinin kapalı kapılarından içeriye girip canını acıtıyordu. Başını eğdi, gözlerini açtı, deniz yer yer mavi yer yer siyahtı şimdi. Bekledi, görüşü normale dönüp de deniz tamamen mavileşince kıyısında yüzen yeşil poşeti seçti gözleri; dalgalarla beraber bir oraya bir buraya sürükleniyordu. Güneşe gözleri kapalı baktığı kısacık sürede sulanan gözlerini sildi. Kısa sürmüştü, belki de bir andı, veya bir an gibi gelen bir haftaydı, bir aydı, ama toplamda bir andı. O bir anda yol vardı, yolculuğun kendisi o andaydı. O bir anda hem düşünülenler ve yaşananlar, hem düşünölmeye ve yaşanılmaya korkulanlar vardı. O kısacık anda hem dünü hem bugünü vardı, yarını yoktu. Gerçeklerden kör olduğu için, bugünü yer yer mavi yer yer siyahtı, yarını ise hiç göremiyordu.

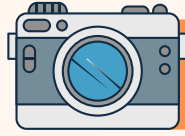
Yavaşça sola döndü, evine doğru yürümeye başladı. Nedense deniz kenarındayken yavaşça hareket etmeliymiş gibiydi. Sanki burada düşünceler yavaşlıyordu, hareketler yavaşlıyordu, dünya yavaşlıyordu. Hâlbuki o sırada yavaş bir müzik dinlediği için oluyordu bu anlık yavaşlama; ama insan evladı olduğu için yaşadıklarına dramatik bir boya çalmaya yatkındı. Yavaşça sola dönmesinin altında yatan asıl neden, hızlı hareket ederse denize düşeceğine dair zihninde canlanan bir sahneydi. Yürürken beklemeye de devam ediyordu bir yandan. Bu bekleyiş artık zamanın tamamına yayılmıştı. Bu bekleyiş bir zamanlar umut da eşlik ediyordu. Sonra umut yerini inada bıraktı.

Bekleyiş ve inat kol kola gittiler bir yol ayrımına kadar. Umudun da inadın da neden yanından ayrıldığını bilmedi bekleyiş, sorgulamadı, fark etmedi. Bekleyiş var olmaya devam etti, ağırlaştı, yapışkanlaştı, somutlaştı. Eve yürürken bile bekliyordu bir şeyleri. Bu bekleyişin aşırılaştığını, ağırlaştığını kendisi de fark etmedi. Varlığının içindeki, daha o var olmadan önceki "diğeri" etkenlerini fark etmedi. Kör olduğunu görmedi, gözlerini açamadı. Şu anının içine zorla, yaka paça sürüklediği o kısacık "an"ı; içindeki yılları fark etmedi. Kısacık sürede sulanan gözlerini sildiğini sandı; yıllardır ıslaklardı. Ruhu damla damla akıyordu. Anlar gidiyordu, zaman geçiyordu, bekleyiş devam ediyordu.

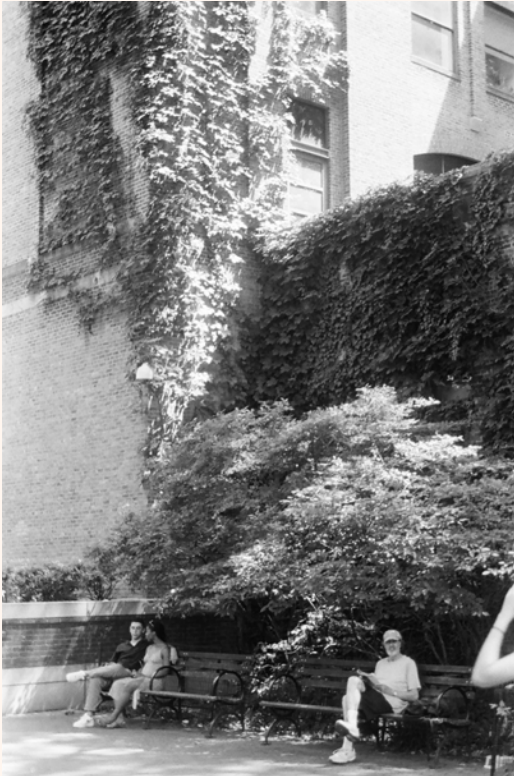
Eve vardı, kapının kilidini çevirir çevirmez evdeki aydınlık içini de aydınlattı. Tam karşısındaki camdan gelen güneş ışıkları bu sefer daha sakince buluştu gözleriyle. Gülümsedi. Fark etmedi. Gözler aynı gözlerdi, an aynı an. Güneş aynı güneşti, verdiği acı aynı acı. Terazisini çoktan kırmış, dengesini çoktan şaşırmıştı.

Fark etmedi beklemeye dönüştüğünü, ruhunun gözyaşlarıyla kaplandığını ve çoktan boğulduğunu. Fark etmedi milyonlarca ihtimali olduğunu. Fark etmedi denizin dalgalarında yıllar boyu zorunlu sürgün hayatı yaşayacak olan yeşil poşeti algılamadığını ve denizin çığlıklarını. Ne kendini görebildi, ne de kendi olmayanı. Yaşamaya ve bütün bunların normal olduğunu düşünmeye devam etti. Hep aynı düşünce döngüsü içerisinde ve hep daha fazlasını unutarak...

Foto-Sentez

Ebrar
New York City

Tekrar Görür Müyüm Sizi

Süeda Sena Özkan

Tekrar görür müyüm sizi?

Tekrar sever miyim

Ve anımsar mısınız beni bir yerden?

Birkaç düş öncesinden.

Tekrar görür müyüm sizi?

Tekrar gelir misiniz

Ve tanır mıyım sesini, temiz bir yüreğin?

Üstelik, tanışmadık doğru düzgün.

Bir kere gelmedik yan yana.

Şiirlerimdesiniz, ellerimin içinde.

Buluşur muyuz iki mısra sonrasında?

Karşılaşırsak bir akşamüstü,

Tutarsam ellerinizden,

Köşedeki kitapçıda otururduk.

İki yabancı gibi susar, birbirimizi okurduk.

Papatya çayı içerdik karşılıklı.

Tasasız.

Dünyanın başındaymışız gibi.

İlk defa iki insan birbirine bakıyormuş gibi.

Sizin o mahzun duruşunuzu izlerdim.

Fakat bana bir denizanasının,

Çocuğuna yakın olduğu kadar uzaksınız.

Bir durağın altında tanıtın kendinizi,

Bir kere bakın bana.

Dünyanın en güzel kokan şiirlerini ellerinize

Bırakabilmek için ömrüm boyunca gül toplardım.

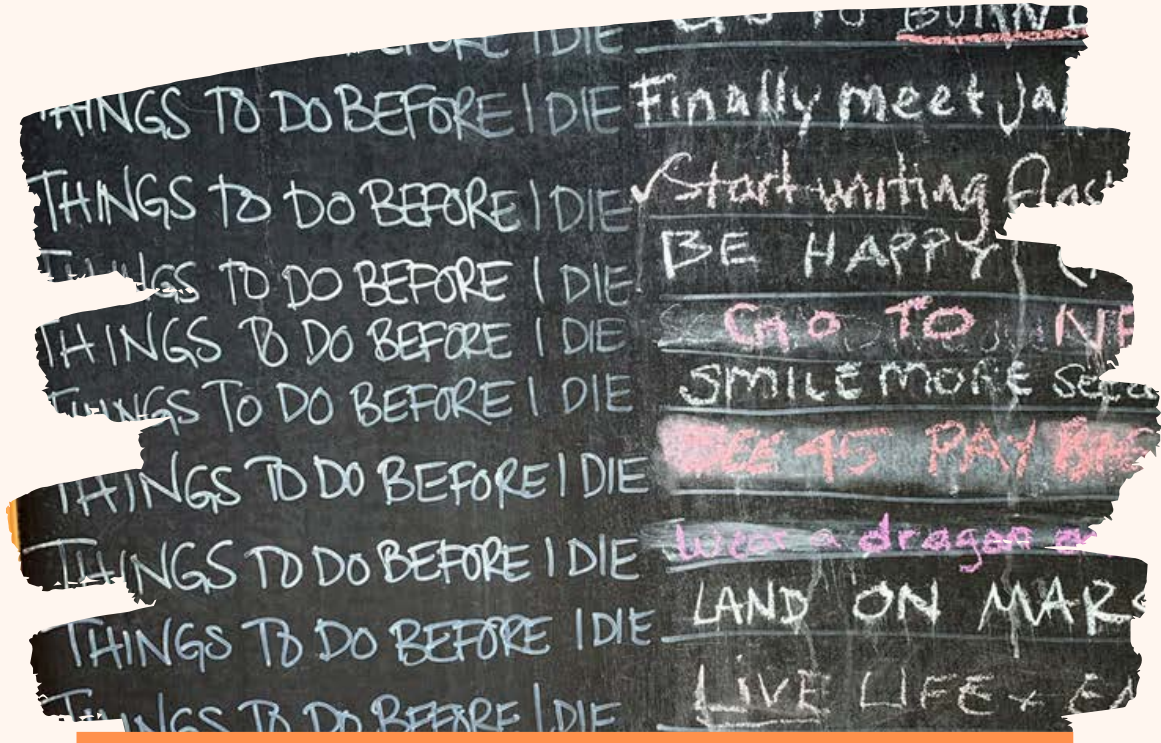
Bir kere göreyim, utanırım.

Ama bir kere göreyim sizi.

Belki bu gece, yine düşlerimde.

Belki gün doğarken, tekrar görür müyüm sizi?

Yaşanacaklar Listesi

Himmet Çokal

Hiç hesap etmedim ölebileceğimi,
Böylesine genç hissederken.
Bir deniz kenarına oturmuş, tüm kaygılarımdan uzak;
Lacivert sularda şehrin ışıkları oynaşırken.
Eylül akşamının hüzünlü sessizliğini,
Ciğerlerime çekip nefesimi tutarak,
Ardına yaslanıp yalnızlığımın, zihnimde anıları yâd ederken;
Hesap etmedim bir gün bile, ansızın gidebileceğimi.
Yaktığım son sigaranın, son olabilme ihtimalini düşünmedim hiç.
Sarı sayfalara karaladığım işe yaramaz birkaç dizede,
Vasiyetimdi belki de kelimeler, en hissiz hâliyle.
Sokakta en son kimin selamının emanetçisi oldum bilmeden,
Sırtımdaki yüklerin bir anda hafifleyeceğini kestiremeden,
Hep bir kederli yaşadım yıllar yılı,
Ansızın sona gelinebileceğini hiç sezmeden.
Şimdi bir rüzgâr kadar hafif varlığım,
Nasıl da ölümü yaşanacaklar listemde gözden kaçırmışım.

Farkındayım

Aslıhan Kübra Şamlı

“Herkesin yaralarını iyileştiremezsin!” dedi, hışımla elindeki kahve dolu bardağı orta sehpanın üzerine koyarken. Kendini koltuğa bıraktığında, bardağın sehpaya çarparken çıkardığı sesle kendine geldi. Mutfakta kahve hazırlamaya başlamasından bu yana ne kadar geçmişti bilmiyordu. O kendi zihninde düşüncelerin arasında kaybolurken, neredeyse her gün yaptığı için artık otomatik hale gelen kahve yapma işini halledip salona gelmişti.

Evde kimse olmadığını farkındaydı. Muhatabının kendisi olduğunun farkındaydı. Düşüncelerinin içinde kaybolduğunu fark ettiğinde onları seslendirerek kendisiyle konuşmak düşüncelerini düzenlemesine yardımcı oluyordu her zaman. Derin bir nefes alarak az önce kurduğu cümle üzerine düşündü. “Ne kadar zamandır birilerinin yaralarını iyileştirmek için çabalıyorum ben...” dedi bu kez mırıldanır gibi. Bu bir soru muydu bir yorum muydu bilmiyordu. Açık perdeden içeri sızan sokak lambasının ışığıyla loş bir şekilde aydınlanan salonda, karşı koltuğa kendinin farklı yaşları oturuyormuş gibi hissetti. Hepsinin gözlerinin içine baktı. Kelimelerin üstüne bastıra bastıra “Ne zamandır birilerinin yaralarını iyileştirmek için çabalıyorum ben?!” dedi, şimdi soru sorduğunu biliyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikerek düşünmeye başladı. Belki de kendini bildi bileli birilerinin yaralarını iyileştirmeye çalışıyordu. Herkesin birbirini yaralamak için yarıştığı bu zamanda yara iyileştirmeye çalışmanın iyi bir şey olduğuna inanıyordu. Birilerini iyileştiremediğinde ya da birilerinin yaralarını görmediğini fark ettiğinde kendini sorumlu hissediyordu. Yani bunu birilerine yardım gibi değil, kendine verilmiş bir görev gibi görüyordu. Asıl problem de burada başlıyordu. “Neden birilerini iyileştirmek benim görevim oldu?” diye sordu mırıldanır gibi, gözlerini tavandan ayırmadan.

Cevabı hem biliyordu hem bilmiyordu, dile getirmedi. “Kim bilir kaç kararımı bu motivasyonla verdim, kaç ilişkiyi bu motivasyon üzerine inşa ettim, kaç tercihi bu motivasyonla yaptım.” diye düşündü. Birilerini iyileştirmeyi görevi biliyordu ve asıl problem burada başlıyordu çünkü zaman içerisinde öğrenmişti ki, kimse kimsenin yarasını iyileştiremiyordu. Herkes kendi yarasını kendi başına iyileştirebiliyor, ihtiyacı olursa birilerinin bu süreçte yanında olmasına izin veriyordu. Yani aslında kimsenin yarasını o iyileştirmiyor, sadece izin verdikleri ölçüde onların yanlarında olabiliyordu. Bu gerçeği kabul edemiyordu. Bu gerçeği kabul etmek demek yıllardır tutunduğu görevinin boşa düşmesi demektir, yapamıyordu. Kafasını kaldırdı, arkaya yaslandığı koltukta doğruldu, gözlerini karşı koltukta oturduğunu hissettiği kendisine dikti.

Derin bir nefes aldı, yorgun bir ses tonuyla “İyileşmek istemeyeni iyileştiremeyiz.” dedi nefes verirken. Kabul etmesi gereken bir diğer gerçek de buydu. Bir süper kahraman gibi herkesi iyileştirebileceğine inanıyordu; oysa bir süper kahraman değildi. Bir insan ancak kendi isterse iyileşebiliyordu. Bu gerçeği kabul etmemek, bazı ilişkilerini karşısındakini bir gün iyileştirebileceği umuduyla sürdürmesine sebep oluyordu. Bu ilişkilerde her zaman aynı duvarlara çarpıyor, kendi aldığı yaraları hiçe sayarak denemeye devam ediyordu. O başkalarının yaralarını iyileştirmeye çalışırken kimse onun yaralarını görmüyordu. Zarar gördüğünü bile bile kendini sorumlu hissettiği için bu ilişkilerden gidemiyordu. “Ne olur, vazgeçelim artık... Lütfen.” diye fısıldadı, yalvarır bir ses tonuyla.

Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca gözleri karşıya dikili, öylece oturmaya devam etti. Sonunda evdeki sessizlik onu rahatsız ettiğinde oturduğu yerden kalktı, kitaplığa doğru yürüdü. Raflardan birinde duran nostaljik görünümlü ama aslında son teknoloji olan radyoyu açtı. Radyo dinlemeyi severdi, şarkıların rastgele gelmesini severdi. İlk açılan kanalda Sezen’in bir şarkısının çaldığını duydu, orda kaldı. Tekrar koltuğa yönelip sehpanın üstündeki hiç içmediği, buz gibi olmuş kahvesini aldı, mutfağa yöneldi.

O karanlık koridorda yürürken Sezen’in sesi evi dolduruyordu.

“Bu kızı yeniden büyütmeliyim,
Kor ateşlerde yürütmeliyim,
Değirmenlerde öğütmeliyim,
Farkındayım, farkındayım...”

Yalnızız

Peyami Safa

Ey insan! Bu kitabı sana ithaf ediyorum.

Bırak şu maddeyi, boş şu ölçü dehanı, doy şu fizik ve matematik tecessüsüne, kov şu kemiyet fikrini, dal kendi içine, koş kendi kendinin peşinden, bul onu, bul kendini, bul ruhunu, bul, sev, bil, an, gör, kendi içinde gör Allah'ını. Kendine dön, kendine bak, kendine gel. Aptalca bir konfor aşkından doğduğu halde her biri daha korkunç bir dünya harbi hazırlayan teknik mucizelerinin yanında, senin iç zıtlıklarını elemeye yarayacak ve seni kendi kendinle boğuşmaktan kurtaracak ruh mucizelerini ara. İnan manevilere ve mukaddeslere, inan! Onlar hakkında, bu kadar küçükçe düşünmekten utan! Her sezilen derinliğin ifşa ettiklerini düşünmekten bile seni alıkoyan tabiatçı metotlarını fırlat ve bitlenmiş elbiseler gibi at. Orta çağ papazında haklı olarak ayıpladığın dar kafalılığın anlayış sınırlarını daha fazla darlaştıran beş duyu idrakinin kapalı dünyası içinde kalma; "Arşı geç, ferşi atla, sidreyi aş. / Gör ne var maverada ibrethiz."

Alıntı

Raf

16

Kasım-Aralık

Yorgun Kuş

Aras Altunbey

Sen Oydun
Huş Ağacından Dilimi

çarşı telaşıyla koşanlar
yarım asırlık çınara dayanır
gibi bir nefes huşu kapılarda
gümüş akşamları gündüz

altın eldiveniyle okşayınca güneş
karanfiller teneke dolusu
su zannı ağlar eteğinde çekili perdelerin
kent balkonları esbap askılığında

anlamıyorlar kendimi ayartılmış buluyorum
merdiven çıkarken
ya da inerken canlı-sızdır hayat
bir kuş kedi boğumundan kurtulur

gece aşk pudrası yüzlerden dökülüyor
kanadı gün yüzü/Kan'ay/dı eğreti çırpınırken
babam kan bıçağıyla biçiyor mevsimleri
kuşlar cennet kaçağı soframızda

merhaba derse yamalı eklemlerimizde dilimiz buruşur
sesimiz şiirin nemi bey'im
dinimizin budur sevdiği
içmekse gözlerimizdir aşk çanağı
köksüz kırık dalın
âbidûn aynasız bakar çocuğun dilinde yaraya

sonbahar suda yürek çarpıntısı
yeşil yaprak peltekçe/söyle leylaya
yapraktır sarı kefeni ölümün
â'mâ il-e s/u göz neden-le do-nar.

Sir

Raf

17

Kasım-Aralık

Boğulmaya Yolculuk

Hacer Zeren

Boğuluyorum. Limanım yok, denizim de. Deniz olsa gözyaşlarıma sığınır, bir rahatlar, sonra zehrimi kusmamın verdiği huzurla doğrulurdum belki çöküp kaldığım yerden.

Ne doğdum ne de doğurganmış gibiyim. Bütün anaçlığımyı kaybettim. Kadın olduğumu bile unuttum nicedir. İlgim, anlık heveslerden ibaret. Sonra dönüyorum kimsesizliğime.

George Orwell'in "Boğulmamak İçin" adlı kitabını okumuş, sanılanın aksine her sayfasında biraz daha boğulmuştum geçenlerde. Zor tamamlanır bu hikâyeye dedim, kafamı kaldıramıyorum boğulmaktan. Kitap gibiyim işte ben de. Sayfalarca yazılabilir hakkımda, satırların seni nereye götüreceği belli olmaz. Uçsuz bucaksız bir evren, sonu yok, sonucu meçhul. Sayfaları çevirdikçe daha çok boğulursun.

Bir tek limanım yok. Sığınabilecek bir liman. Güvenliksiz bir yolculuk bu. Demir alamazsın, kıyıya yanaşamazsın, çökersin ama dibe vuramazsın, bayrak açsan da başka gemilerden yardım alamazsın. Sadece kendinle, kendi başına yaptığın bir yolculuk olduğundan, alarm düğmesinin camını kırıp yardım çığlığı atamazsın. Duyan olsa da gelen olmaz, olamaz. Çoktan demir almışsın ve kalmışsın tek başına. Çamura saplanmış, yolun ortasında kalmış, ıssız adaya düşmüşsün. Ama oraya da yanaşamazsın. Yolculuk devam ediyor, inmek yok. Durmak hiç yok.

Dedim ya denizim yok diye. Olsa kendimi serin sulara atıp, boğulmaktan korkmadan, ağlayıp ağlayıp, tuzlu gözyaşlarımla doldurup her yeri, sonunda gemiyi yüzerek terk edeceğim. Bir daha dönmemek üzere kararlı, kıyıma vuracağım. Terk ettiğim gemiyi bulan bulsun, gören görsün, binen binsin umursamayacağım.

Boğuluyorum. Zihnimin gürültüsü, boşa giden cümlelerim boğuyor beni. Konuşuyor ama duymuyorum, yiyorum ama tat almıyorum, anlatıyor ama rahatlayamıyorum, dinliyor ama işitmiyorum, sussam kendimden ürküyorum, konuşsam anlam ifade etmiyorum.

Kendi gözümden düştüm nicedir. Kendimle vuruşuyorum. Rakip benim. Kendimi takip ediyor gözlerim. Anksiyetelerimden korkup kendimden kaçıyorum.

Başkalarını suçlayacak yaşı çoktan geçtim ama ejderha kılıklı insanlardan da tiksindim. Yusuf'un kuyusunda veya Yunus'un saklandığı balığın karnında, bir süre sessizliğe susamış, kimsesizliğe aç, kayıtsız kalmaya âşık, aklımdan vurulmuş vaziyette bin yıllık uykuya yatayım istiyorum.

Kendimi istemiyorum. Benliğim benimle gelmesin. Sussun bütün şarkılar ve darmaduman olsun kokuşmuş bütün ağızlar. Diller lal olsun, kendinden başkasını görmeyen gözler âmâ, hak ile batıl bu kadar iç içe geçmiş olmasın. Özlemler taşınabilir olsun mesela. Sağduyu bencilliğe üstün gelsin. Akılla kalp barışıp el sıkışsın. Bunları beceremeyenlerin düzeni altüst olsun. Kötülükler ve kötüler çaresiz, şaşkın, gözlerinin ferî sönmüş, dizlerinde derman kalmamış vaziyette donakalsın. İnsanlıktan çıkanların sözleri nimetten sayılmasın, arsızların mayası bir kere de tutmasın. Her türlü ahlaksızlığı normalleştirenlerin sevgisizlik tohumu yeryüzüne saçılmasın, fideleri mahsul vermesin.

Bir kere de iyilerin dönsün devranı. Susmuş akılların dili çözülsün, kurumuş vicdanların kökü kazınsın. Yolculuğu kendine değil, önce "başkalarının yaşamına" çıkanların gemileri batsın. Su bassın ağlamayan gözleri, nasırlaşmış kalpleri merhamet bürüsün.

Bir tek kendine yapılan bütün yolculuklar mutlulukla son bulsun. Kutlama yapalım sonunda, "Bir yolculuğumuzun daha sonuna geldik. Sağ salim bizi kıyıya ulaştıran kaptana teşekkür ederiz." diye. Konfetiler patlatalım, yıldızlı, kalpli. "Kalbi bulduk sonunda, buradaymış. Şükür. İçi huzurla kaplı." diyelim. Kendini bulan, başkalarını da alır gemiye nasıl olsa.

Sanat Sepet

Çizer: Süveyda Güleç

Gönlümdeki Notam

Demirkan

Sahi!

Bir susma hali...

Lüzumsuz, gayrisafi.

Konuşmak,

Bir lahza dahi...

Fuzuli, gayr-ı nafi...

İlahi!

Haklı çıkmak mı ki derdim?

İstemem!

Çölde vaha beklemem.

Derdim bir devedir,

Ki eski dostumdur,

Bâtında heptir.

Zahirde yoktur.

Zahirse lütuftur.

Hacettir. Nefestir.

Gönlüme ziynettir.

Gerektir.

Ayrılmaz bir bütün

Bilinmez bir makam

Gönlümdeki notam

Sözlerinde sözüm

Sende ben tutsak

Turkuaz Mavi

Senanur Ceylan

Bir denizin kitabında yüzüyorum
Yosununda okuyorum en derinliklerini
Gözlerini yumup açtıkça
Dalgalar okşuyor kollarını
Bir denizin kitabında geziyorum
Her mavinin tonu var gözlerinde
Mavilerden toplayıp
Buket yapıyorum usul usul
Sabah serin, akşam ılık bir karşılama yemeği
Güverteye doğru sokuluyor.
Denizin sohbeti ile kayboluyorum.
Dalgalı sitemlerini çarpıyor yüzüme
Yanı başından esiyor rüzgâr
Yelkenler fora diyerek saçlarını uzatıyor
Turkuaz taşlarının arasından
Açık denizlere ilerliyoruz
Kucaklayıp fısıldıyorum kulağına
Ey deniz çekip götür beni
Bilinmeyen okyanuslara
Vakit hasret giderme vakti

Çay Edebiyatı

Bilal Uygur

“Biz çayın yalnızlığa iyi gelen tarafını da severiz.” – Oğuz Atay

Oğuz Atay'ın da ifade ettiği gibi çayın yalnızlığa iyi gelmek gibi bir huyu vardır. Evde tek başıma oturmuş hayallere dalmışken aklıma çay gelir bir anda. Ah derim bir çay olsa da içsek. Öyle bir sevda bizimkisi...

"Her şey gitmiş, bitmiş" hissi kaplamışken etrafımızdaki havayı, demleriz bir çay ve rahatlarız. Doldururuz demlenmiş çayı ince belli bir bardağa, henüz buhar tüterken çekeriz içimize hüp diye. Yakar o sıcaklık ağzımı ve dudaklarımızı ama olsun deriz, içimizi ısıtır çünkü o sıcaklık. Öyle bir sevda ki bizimkisi, yanımızda kimse yokken dahi sıcaklık hissettirir bizlere. Zaten sıcak tabii ki ısıtır diyeceksin şimdi, ancak ondan da öte bir sıcaklık bu.

İçini ısıtan bir sıcaklık vermekle kalmaz, aynı zamanda yorgunluğunu da alır, zihnindeki o karışıklığa derman olur o an... Müsaadenizle bir çay alıp geleyim kendime...

Bir bahar sabahı gün doğumu vakti güneş ışınları yüzünüze çarpar yavaş yavaş, bir yandan da hafif bir bahar esintisi okşar vücudunuzu. Yine bir çay demlersiniz, hüpletirsiniz ve o esintiyle buluşan çayın sıcaklığı sizi alır ve uçurur gökyüzüne.

Yolculuğa çıktığımızda, kitap okuduğumuzda veya çalışırken yine bir enerji gerekir. Yaptığımız şeye bir motivasyon gereklidir. İşte o an devreye girer bir kez daha çay. Hem de öyle bir devreye girer ki, enerjinizi yeniler sizi kendinize getirir. Herhalde bu yazıyı yazarken çay içtiğimi söylememe gerek yoktur. En önemli bilgilerden birisini eklemeyi unutmuşum, affınıza sığınarak ekleyeyim. Unutmayın, çay harareti alır...

İzlediğim bir diziden harika bir söz gelir aklıma sürekli:
"Hacı, her şeyi salla ama çayı sallama." İşte öyle bir sevda bizimkisi, sallamaya bile gelmiyor.

Eh o kadar hüpletmek dedik ama unutmamak lazım o sesteki rahatsız olanları. Dikkat edelim sessizce hissetmeye o sıcaklığı, sevdiklerimizle çay içerken.

Sözün özü efendim: Çay için çay...

Darende

Aras Altunbey

İçimizde çığlığın öteki yüzü
Yüzümüz erken ölümlerin darendesi
Her eylemin fışkırdığı nokta
Küçüldükçe küçülen
Yalnız kalmanın meme emişinde
Dilimiz!
Kendi tercümesinin son lafzını
Kırkikindilere bırakır
Üzerimizde soyunur yağmur
Gayb ekinlerini
Hırkamız kuzgun pusulasıyla şehrin
Sığ ışık
Yırtar sırnaşan gözleri
Açılır içimize sokuşturulan kalem
Pi gecenin ağzı gövde yalın ruh döküntümüze
Parkeler veya granit çıplak
Dehşeti değer
İsli kentlerin
Sır serçeleri nota kartlarını kıran
Bir topluluğuz ağza susup yalnızlaşan

Şiir

Escena de una venta

Manuel Cabral Aguado Bejarano (1827-1891)

Şehirde Bir Ruh

Süveyda Güleç

“Eskidik” diye düşündü uzun kaldırımlar boyu ilerlerken. Bir yerden sonra bütün yollar birbirine benziyor.

Parkın girişinde bulunan, melek heykelcikleri ile süslenmiş basık kemer beni tüm ihtişamıyla karşılamıştı. Yolun bittiğine şahitlik eden birkaç trafik lambası ise kırmızıyı gösteriyordu. Kemere biraz daha yakından bakmak için ışıkları ardında bırakarak ilerledim. Kemerin sol ayağında yer alan komutan kıyafetleri içinde George Washington ve iki yanında Yunan tanrıları “Fame” - duyduğu önemli bir şeyi herkese duyurduğundan emin oluşuyla bilinir- ve “Valor” -savaşı ve değeri simgeler-eşlik ediyordu. Kemerin sağ ayağında ise dönemin takım elbisesi içinde George Washington, bu sefer iki yanında adalet ve bilgelik heykelleri durmasına rağmen tam karşıya bakıyordu. Usta bir heykeltıraşın elinden çıktıklarına şüphe götürmeyen heykellerin rengi, kemerin renginden birkaç ton açıktı. Kemerin altından geçip parka girerken parkın ruhunun yüzüme çarptığını hissettim. Biraz ilerleyip durdum ve etrafıma bakındım. Uzun saçlarını rüzgarda savurarak kaykayını sol ayağından aldığı güçle ittirip daha da hızlanan bir çocuk yanımdan geçip arkadaşlarıyla birlikte kemere doğru ilerledi. Derin bir nefes aldım. Ciğerlerim toz, duman, karbondioksit, yasemin kokulu bir parfüm, karmaşa, yoğun bir gürültü ve az miktarda oksijen ile doldu. İşte tam burasıydı her türlü imkânsızlığın mümkün olduğu yer. Bunu anlamak niçin bu denli zordu? Gündüz ile gecenin farkı, uyku ile uyanıklık arası... Damarlarımda dolaşan heyecan nefes alışımı hızlandırdı. Meğer karmaşanın hastasıymışım ben. Düzensizliğin. Kalabalığın içinde yalnızlığın. Sesin ve de sessizliğin. Gündüzle aynı anda gecenin. Belki deliliğimden, ya cahillikten ya da gençlikten. Belki de sevmekten, hem çok sevmekten... İlk görüşte âşık olduğum şehir, her gün yeni bir bilinmezliğe uyandırdığım bu şehir... Yaşamaya değer, dedirtiyor.

Baştan aşağı kırmızı giyinmiş, sanatçı olduğu her halinden belli 20’li yaşlarının başında, sarışın zayıf bir genç; yerdeki taşların üstünde oturmuş, önüne uzunca bir sıra halinde yaymış olduğu eserlerini sergiliyordu.

İlerledim.

Aşkın ne olduğuyla ilgili park halkının nabzını tutan bir grup gencin, bir insan boyu uzunluğunda beyaz bir kağıt üzerine tasarladıkları pankarttaki yazılara yakından baktım. Bir şeyler yazmak isteyip istemediğimi soran rengarenk giyinmiş bir kızla muhabbet ettim. Bir anda elindeki mavi keçeli kalem elime tutuşturup beni kâğıtla baş başa bıraktı. "Love is..." hiç düşünmeden aklıma gelen ilk şey yazılmış mı diye kontrol ettim. Hayır yazılmamıştı. Mavi keçeliyi kağıda değdirdim, "Poetry". Hızımı alamayıp başka bir köşeye de "Art" yazıp kıza kalem uzatarak teşekkür ettim. İçimdeki, bir bütünün parçası olmaktan ötürü duyduğum mutluluk ile yoluma devam ettim. Karmaşaya dahil olmak, herkese kucak açan bir topluluğa ait hissetmek... Artık park halkından biriydim. Kimliğimin bir parçası burada idi ve sonsuza dek burada kalacaktı.

İlerledim.

Siyah uzun saçları yüzüne çarpa çarpa dans eden zayıf bir kıızı izledim. Yere serdiği beyaz kağıt parçası üstünde oradan oraya gidip geliyordu. Müzik olmamasına rağmen hareketleri uyum içindeydi. Gözlerini kapatmıştı, dış dünya ile bağlantısını kesmişti belli ki. Parkta ondan başka kimse yoktu. Şehirde ondan başka kimse yoktu. Dünyada ondan başka kimse yoktu.

İlerledim.

Kafasına parkın girişindeki kemerin minyatürünü geçirmiş, kendini baştan aşağı beyaza boyamış, mini beyaz bir elbise içindeki gencin önünde durdum veya o benim önümde durdu. Fark yoktu. Hareketsiz bekliyor ve birbirimize bakıyorduk. Ama onun gözleri kapalıydı. Birkaç dakika daha onun hareket etmesi için bekledikten sonra bu çabanın boşa olduğuna kanaat getirdim.

İlerledim.

Arkalarını çalılık alana vermiş bir müzik grubu, bisikletinin ön kısmı havada giden çocuk, parkın ortasındaki koca havuzda serinlemeye çalışan gençler, gerçekten nasıl olduğumuzu merak eden bir grup arkadaş...

İlerledim.

Parkın ruhu ilerledikçe içime işledi.

Desen Keşke

Süveyda Güleç

Desen şimdi geçip karşıma
Bir gülle konuşur gibi
Bu ne çok ayrılık
Açtım kollarımı bekliyorum
Hadi gel artık

Desen mesela
Geçen yine aklımdasın
Bir çocuk yanımda güvercinleri sayıyor
Baktım elleri aynı sen
Kaçtım hemen
Kaçtım ki beni de saymasın

Son bir kez deyiversen
Ben yoruldum sensizlikten
Bir çare bulup buluştururuz
Hasretini denize gömer
Seni kalbimde yeşertirim
Büyütürüm içimde
Acımı dindirecek yaşa gelsen yeter

Desen keşke
Bir bitmedi bu yaşamak yokluğunla
Bırakalım şairler düşünsün gerisini
Hayatın kandırdığı kadar güzelmiş ölüm de
Ne dersin kavuşsak mı en yakın zamanda?...

Şiir

İnsan Hakları

Madde 29

1. Herkesin, kişiliğinin özgürce ve tam gelişmesine olanak sağlayan tek ortam olan topluluğuna karşı ödevleri vardır.
2. Herkes, hak ve özgürlüklerini kullanırken, ancak başkalarının hak ve özgürlüklerinin gereğince tanınması ve bunlara saygı gösterilmesinin sağlanması ile demokratik bir toplumdaki ahlak, kamu düzeni ve genel refahın adil gereklerinin karşılanması amacıyla, yasayla belirlenmiş sınırlamalara bağlı olabilir.
3. Bu hak ve özgürlükler, hiçbir koşulda Birleşmiş Milletlerin amaç ve ilkelerine aykırı olarak kullanılamaz.

Madde 30

Bu Bildirgenin hiçbir hükmü, herhangi bir Devlet, grup ya da kişiye, burada belirtilen hak ve özgürlüklerden herhangi birinin yok edilmesini amaçlayan herhangi bir etkinlikte ve eylemde bulunma hakkı verecek şekilde yorumlanamaz.

Marşlı Kadın II

Serdar Akman

Seninleyken hızlanan zaman,
sensizken ağırlaşıyor.
Gözlerin tenime değince de duruyor bana.
İzafiyet teorisinin ispatısın adeta.

Belki de kâinatı algılayış şeklimsin;
sana baktığımda var olan evren,
bakmadığımda çöküyor.
Kuantum teorisinin ispatısın adeta.

Senle başlayan zaman,
senle görünen kozmik evren.
Aşkından meczuba döndüm;
senle var olup senle ölüyorum be kadın.

Mimoza Çiçeği

Volkan Konak

Çekilmez bir adam oldum yine
Uykusuz aksi nalet
Bi bakıyorsun ki ana avrat söver gibi
Azgın bir hayvan döver gibi bugün çalışıyorum
Sonra bir de bakıyorsun ki
Ağzımda sönük bir sigara gibi tembel bir türkü
Sabahtan akşama kadar sırtüstü yatıyorum ertesi gün
Evet evet ve beni çileden çıkarıyor
Büsbütün
Kendime karşı duyduğum nefret ve de merhamet
Çekilmez bir adam oldum çekilmez
Uykusuz aksi nalet
Yine her seferki gibi haksızım
Sebep yok
Biliyorum
Olması da imkansız
Bu yaptığım iş ayıp rezalet
Fakat elimde değil gülüm
Elimde değil sevgilim
Seni kıskanıyorum
Beni affet
Beni affet sevgilim
Beni affet...

Edebiyat Kültür Sanat
raf

rafdergi20@gmail.com

raf_dergi

raf.dergi